

Geweld en wreedheid om erbij te horen

Vrouwelijke soldaten getuigen

Breaking the Silence is een Israelische organisatie van soldaten en veteranen die getuigenissen optekent van militairen op de Westelijke Jordaanoever, in de Gazastrook en in Oost-Jeruzalem. In januari publiceerde Breaking the Silence de verklaringen van tientallen vrouwelijke soldaten. Het zijn getuigenissen van roekeloos en wreed geweld, de systematische vernedering van Palestijnen en doofpotaffaires.

De laatste jaren zijn vrouwen steeds vaker deel gaan nemen aan gevechten en veldoperaties van het Israelische leger en de grenspolitie. Daardoor hebben ze dagelijks contact met de Palestijnse bevolking, bij grensposten en in de Palestijnse dorpen en steden.

Uit hun verklaringen blijkt dat veel van deze vrouwen grote moeite hebben met de gewelddadige werkelijkheid waar ze aan worden blootgesteld. Er zijn situaties waarbij ze in conflict komen met hun geweten; sommige van deze vrouwelijke soldaten doen dingen of laten juist iets na waar ze jaren later nog psychische last van hebben. Toch, zegt directeur Dana Golan van Breaking the Silence, zijn de vrouwelijke soldaten niet gevoeliger dan de mannen. 'We kwamen erachter dat de vrouwen nog gewelddadiger en wreder wilden zijn dan de mannen, alleen maar om er bij te horen.'

Geweld als routine

Een agente van de grenspolitie getuigt dat een vrouwelijke collega uit pure verveling aan andere agenten vertelde dat er stenen naar haar waren gegooid: 'De agenten vroegen wie dat hadden gedaan. "Ik weet het niet, twee mannen met grijze shirts, ik kon ze niet zien." De agenten pakten twee jongens op die grijze shirts droegen, en sloegen hen. "Zijn dit ze?" vroegen ze. "Nee", zei de agente. Maar het kon niemand iets schelen.'

Een vrouwelijke soldaat die dienst deed bij de Eretz-controlepost aan de grens met de Gazastrook, geeft aan hoe stevig het geweld verankerd was in de dagelijkse routine: 'Het was gebruikelijk een Palestijn die je vrijliet in de Gazastrook vlak voor zijn vrijlating naar de tent te brengen en hem daar te slaan. Het gebeurde niet elke dag, maar het was wel een soort procedure. Ik weet niet hoe strikt ze die naleefden. Het duurde enige tijd voordat ik me realiseerde dat als ik een Palestijn vrijliet die illegaal in Israel was, hem afschuwelijke dingen zouden gebeuren voordat hij naar de Gazastrook terug zou keren. Een wandeling van tien minuten kon voor zo iemand uren duren, omdat hij onderweg van alle soldaten die hij tegenkwam een "aai" kreeg, ook van de commandanten.'

Kinderen

Een vrouwelijke soldaat die diende in Hebron herinnert zich een Palestijnse jongen die voortdurend de soldaten uitdaagde door onder andere stenen naar hen te gooien. Het kind slaagde er zelfs een keer in een soldaat bang te maken die van zijn uitkijkpost was gevallen en daarbij een been had gebroken. Een vergeldingsactie volgde snel: 'Twee soldaten zetten hem in een jeep en twee weken later liep de jongen met zowel beide armen als beide benen in het gips. In de eenheid hadden ze het er vaak over: hoe ze hem op een stoel hadden gezet, zijn hand op de stoel hadden gelegd en die hand gewoon op die stoel hadden gebroken.'

Zelfs kleine kinderen ontkomen niet aan buitensporig geweld, vertelt een vrouwelijke officier die diende bij de afscheiding tussen Israel en de Westelijke Jordaanoever: 'We pakten een vijfjarig kind op(...), ik weet niet meer wat hij had gedaan(...). Volgens mij brachten we hem terug naar de Westelijke Jordaanoever, en de officieren pakten hem gewoon op, gaven hem een pak slaag en zetten hem in de jeep. Het kind huilde en de officier naast me zei: "niet huilen" en begon hem uit te lachen. Uiteindelijk glimlachte het kind - en opeens gaf de officier hem een stomp in de maag. "Lach me niet uit in mijn gezicht", zei hij.'

Een vrouwelijke soldaat vertelt dat militairen in Hebron als 'hobby' hadden om met speelgoedgeweren op kinderen te schieten: 'Die plastic kogeltjes doen echt pijn (...), we hadden er een heleboel van. Je houdt de wacht en *tak*, je schiet op een kind. *Tak*, je schiet op nog een ander kind.'

Schietinstructies

Sommige vrouwen verklaren dat schietinstructies tijdens demonstraties niet werden nageleefd. Een vrouwelijke grenswacht vertelt dat het gebruikelijk was op de buik te richten, ondanks instructies dat de militairen alleen in de lucht of op iemands voeten mochten schieten. Een negenjarige Palestijnse jongen die over de Afscheidingsmuur bij Jenin wilde klimmen,

daar niet in slaagde en vervolgens de benen nam, werd op zijn vlucht doodgeschoten: 'Ze schoten op hem toen hij al op de Westelijke Jordaanoever was en geen gevaar vormde. Hij werd getroffen in de buik. Volgens de soldaten zat de jongen op een fiets en was het daarom niet mogelijk op zijn benen te schieten.'

De grenswacht was vooral verbijsterd door wat de betrokken soldaten vervolgens deden: 'Eerst gaven ze toe dat de dood van de jongen niet terecht was geweest. Maar uiteindelijk zeiden ze dat de jongen op zoek was geweest naar vluchtwegen voor terroristen of iets dergelijks. Toen werd de zaak gesloten.'

Bij Etzion werd volgens een vrouwelijke soldaat van de inlichtingendienst een jongen doodgeschoten die een Molotovcocktail zou hebben gegooid. Ook zij was geschokt, door de lacherige sfeer rond het incident en de manier waarop de betrokken soldaten hun verklaringen op elkaar afstemden. In de evaluatie van het incident stond dat het van nu af aan rustig zou zijn en dat dit de beste manier was om de Palestijnen af te schrikken.

Uit sommige getuigenissen blijkt dat er ook sprake is van diefstal door soldaten. Zo vertelt de al eerder genoemde vrouwelijke soldaat van de Eretz-controlepost dat er vaak voedsel werd gestolen. Ook boden Palestijnen voedsel aan om maar door de controle te komen. Kinderen kwamen met allerlei spullen aanzetten waaruit de soldaten naar believen dingen pakten, zoals batterijen, speelgoed en sigaretten. Een keer werd een dergelijk incident gefilmd door een televisiecamera, wat leidde tot een rel. De compagniecommandant riep de soldaten bij zich, maar uiteindelijk werd niemand gestraft.

Achteraf zegt een van de vrouwen, op de vraag of zij het nu anders had aangepakt, dat zij het militaire systeem zou willen veranderen; 'Het systeem is totaal verrot. Ik denk dat ik niet het juiste heb gedaan, maar ik moest het doen. Het is onvermijdelijk in deze omstandigheden.'

Bron: Ynetnews

Zie www.breakingthesilence.org.il

Vertaling en samenvatting: Anja Spoelstra

Reactie van het leger

Het Israelische leger heeft een reactie gegeven op de publicatie van *Breaking the Silence*. Daarin trekt het de betrouwbaarheid van de getuigenissen in twijfel, en verklaart het dat de militairen een gedegen training krijgen en voldoende mogelijkheden hebben zich binnen de krijgsmacht uit te spreken als ze vinden dat de regels zijn overtreden. 'Dit zijn anonieme getuigenissen, zonder vermelding van tijd of plaats, en hun betrouwbaarheid kan op geen enkele manier worden getoetst', aldus de legerwoordvoerder. Het leger werkt mee met elke serieuze organisatie die net als wij

zulke incidenten uitputtend wil onderzoeken. De soldaten krijgen een professionele training, waarbij speciaal rekening wordt gehouden met het contact met de Palestijnse bevolking, waarin ze mentaal worden voorbereid en de procedures leren kennen. Ook is er voortdurend toezicht. Afgezien daarvan zijn er speciale legeronderdelen die tot taak hebben incidenten waarbij de regels zijn geschonden, diepgaand te onderzoeken. Als soldaten het gevoel hebben dat de regels zijn overtreden, hebben ze niet alleen het recht, maar ook de plicht dat te melden.'